

РЕШЕНИЕ

№ 3685

гр. София, 30.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 25.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **11668** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал. 4 Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба на А. К. П. от [населено място], против Заповед за задържане на лице с рег. № 56/06.11.2012 г., издадена от инспектор Д. Д., служител в сектор 04 К. – О. – ГДНП.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че същият е издаден при противоречие с административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона. Твърди, че в заповедта за задържане от 06.11.2012 г. не са посочени фактическите основания за задържането, както и не е посочено цифровото изражение на разпоредба от наказателния кодекс. Счита, че неконкретизирането на основанията за задържане е не само нарушение на императивни разпоредби на закона по съдържанието на ИАА, но и факт, който лишава жалбоподателката от възможността ефективно да упражни правото си на защита.

Искането до съда е за отмяна на оспорената заповед за задържане.

Отвратната страна – Д. С. Д., инспектор при ГДНП - МВР, изразява становище за неоснователност на жалбата, по съображенията подробно изложени в представените по делото писмени бележки.

Искането до съда е да постанови решение, с което да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана, обжалваният акт да бъде оставен в сила като законосъобразен.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане, издадена на 06.11.2012 г. от полицейски орган при 04 сектор К. – О. - ГДНП, А. К. П. е задържана за срок до 24 часа. Заповедта е издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, като фактическо основание за издаването и е посочено «съмнение за извършено престъпление по досъдебно производство с № 104/12 г. по описа на ГДНП».

Видно от приложените по делото доказателства, при задържането ѝ на 06.11.2012 г. жалбоподателката е подписала декларация за запознаване с правата ѝ и е декларирала, че желае да използва адвокатска защита, както и да бъде уведомен член от семейството ѝ или друго заинтересовано лице за задържането ѝ посочила е, че няма здравословни проблеми. Представен е и протокол за личен обиск на лицето от същата дата, подписан от задържаната и от полицейския орган.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка и допълнително постъпили с писмо от 21.03.2013 г. от Главна дирекция „Национална полиция“ заверено копие на справка с рег. № У - 32047/20.03.2013 г. по описа на ГДНП. Видно от същата задържането на лицето е осъществено след като в ГДНП – отдел „Криминална полиция“ О. – сектор 04 „К.“ е получено постановление от СГП за образуване на досъдебно производство № 104/12 г. по описа на ГДНП, пр. пр. № 4 - 1346/12 г. по описа на СГП. Досъдебното производство е образувано срещу неизвестен извършител, по повод постъпила информация относно лицето А. К. П. ЕГН: [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], с постоянен адрес в [населено място], [улица] и настоящ адрес в [населено място], [улица], че извършва незаконни сделки с предмети, представляващи културни ценности, които не са идентифицирани и регистрирани съгласно Закона за културното наследство, деяние съставомерно по смисъла на чл. 278 а от НК.

На 05.11.2012 г. е получена информация в ГДНП, че на 06.11.2012 г. А. П. отново ще извърши сделка с предмети, представляващи културни ценности, които не са идентифицирани. В процеса на работа ръководството на ГДНП и наблюдаващия производството прокурор при СГП – Р. С. са утвърдили план с рег. № RB 202206 – 001 – 07 -/01 - 9707/05.11.2012 г. за задържане на П. в момента на извършване на незаконната сделка.

Съгласно утвърдения план и под ръководството на СГП, на 06.11.2012 г. А. П. е задържана непосредствено след извършване на сделка с културно – исторически ценности, със заповед за задържане на лице с рег. № 56/06.11.2012 г. за срок до 24 часа в ареста на 07 РУП – СДВР.

В срока на задържане на жалбоподателката, на 07.11.2012 г. са проведени процесуално – следствени действия (ПСД) „Претърсване и изземване“ на адрес ползван от лицето, проведен е разпит на лица от близкото и обкръжение пред съдия в СГС и е назначена експертиза на предметите – обект на сделката.

От заключението на експерти при Н. се установява, че иззетите при сделката предмети представляват културно – исторически ценности.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателката на 06.11.2012 г. Жалбата е подадена до съда по реда на чл. 140 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед за задържане е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при Главна дирекция „Национална полиция” (ГДНП), съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР във вр. с чл. 53, ал. 2 от ЗМВР. За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР Законът за министерството на вътрешните работи овластява пряко полицейските органи, по смисъла на чл. 53, ал. 2 по своя преценка, съобразявайки се с ограниченията на закона, да вземат мерки за предотвратяване и/или разкриване на престъпления и нарушения на обществения ред, включително да постановяват принудителни административни мерки, ограничаващи временно правата на определени лица. Съгласно чл. 53, ал. 2 от ЗМВР полицейски органи са органите на Главна дирекция "Криминална полиция", Главна дирекция "Охранителна полиция", дирекция "Миграция" и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция "Вътрешна сигурност". Видно от приложеното по делото удостоверение с рег. № У - 80283/05.12.2012 г. издадено от началника на сектор „Човешки ресурси” при ГДНП, издателят на оспорената заповед Д. С. Д. е държавен служител в МВР, на длъжност разузнавач. Следователно издателят е полицейски орган по смисъла на чл. 53, ал. 2 от ЗМВР като служител в ГД „Национална полиция” – МВР. В този смисъл оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Заповедта е издадена и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

За фактическото задържане по чл. 63, ал. 1 от ЗМВР -момента, в който на лицето фактически са ограничени правата му на свободно придвижване и на свобода, законодателят не е предвидил изрична писмена форма. Такава се изисква по чл. 65, ал. 1 от същия закон - за задържането му за срок от 24 часа в помещението за задържане на съответното РУП - СДВР, какъвто и диспозитив съдържа обжалваната заповед, като за законосъобразност на задържането следва да са налице предпоставките на посочената разпоредба като основание за фактическото задържане по чл. 63, ал. 1 ЗМВР конкретно по т. 1.

Спазена е предвидената писмена форма по чл. 65, ал. 1 от ЗМВР, като заповедта съдържа и предвидените задължителни реквизити по чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР. Съгласно последната разпоредба, заповедта за задържане на лице за срок от 24 часа, следва да съдържа името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта, основание за задържане, данни идентифициращи задържаното лице, дата и час на задържането. Тази норма е приложима за съдържанието на заповед за задържане, като специална по отношение на чл. 59 АПК. Този извод следва от вида на административното производство по издаването ѝ - по налагане на предвидена в специален закон принудителна административна мярка /ПАМ/ по смисъла чл. 22 от Закона за административните наказания/ЗАНН/ и необходимост от бързина за постигане на целта на тази мярка.

Разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от ЗАНН предвижда налагането на ПАМ да се извършва по ред, предвиден в специален закон, каквито в случая са ЗМВР и ППЗМВР, с което се дерогира прилагането на общите правила на АПК, в случай на изрична специална

уредба. След като по силата на специалната правна норма в заповедта за задържане се изисква да бъде посочено правното основание и не се изисква изрично посочване на конкретни обстоятелства като основание за задържането на лицето, то не е налице съществено нарушение на съдържанието на заповедта. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от ППЗМВР, заповедта следва да съдържа задължителните реквизити, сред които името, длъжността и местоработата на служителя издал заповедта, основание за задържане, данни идентифициращи задържаното лице, дата и час на задържането. Заповедта е издадена на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР - задържане на лице, за което има съмнение, че е извършило престъпление по (чл. 278а от НК), досъдебно производство № 104/2012 г. по описа на ГДНП. За издаването на тази заповед не е необходимо да са налице събрани доказателства, че задържаното лице действително е извършило престъпление, достатъчно е да са налице данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл - по чл. 278а НК.

Посочените правни основания по чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР, съставлява и фактическо такова по чл. 278а от НК, съществуването на които се установи от доказателствата по делото. Преценката за наличието им е преценка на законосъобразност по същество - по чл. 146, т. 4 АПК, а не на външната форма на административния акт - по чл. 146, т. 2 АПК.

Следователно, по силата на специалната правна норма в заповедта трябва да е посочено правното основание, но не е необходимо да има посочване на конкретни обстоятелства като основание за задържането, а доводът на жалбоподателката за липсата на достатъчно данни - фактически основания за задържането е неоснователен. Посочените правни съображения обосновават и извод за законосъобразност на обжалваната заповед по чл. 146 т. 2 АПК - спазване на предвидената форма.

С обжалваната заповед, на основание чл. 63 ал. 1, т. 1 от ЗМВР, на 06.11.2012 г. в 14:10 ч. е постановено задържане на жалбоподателката за срок от 24 часа в помещение за временно задържане на 07 РУП на СДВР. Относитими са съображенията, изложени по-горе за приложение на специалния закон, уреждащ прилагането на процесната ПАМ и за административното производство по издаването ѝ, като в същите не се предвиждат процесуални действия с участието на задържаното лице преди връчването ѝ. При връчването на заповедта, на последната са и разяснени правата по чл. 63. ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР, под съдържанието на които текстове е положила подписа си. Приложени са декларация за запознаване с правата и, както и протокол за личен обиск. При така изложеното, съдът намира и спазване на процедурата по издаването на заповедта - законосъобразност по чл. 146, т. 3 АПК.

Разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР овластява полицейските органи с правото на преценка да задържат лице за срок не по-дълъг от 24 часа, за което има данни, че е извършило престъпление. Задържането под стража на основание посочената разпоредба, представлява ПАМ по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел именно чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие, както и с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Също така по същество с тази заповед се упражнява правомощие на полицейските органи, с което се ограничава правото на свободно придвижване на задържаното лице и се ограничава правото му на свобода по смисъла на чл. 5, пар. 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.

Освен това разпоредбата на чл. 63. ат. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на данни,

от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. Твърдението в жалбата, че П. не е била запозната въобще със съществуването на ДП № 104/2012 г. на ГДНП, още по – малко с престъпленията, за чието разследване е образувано това производство включително и за липса на извършено престъпление като основание за задържането и, е неоснователно. За да се постанови задържане от полицейските органи не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи, че лицето спрямо което се налага принудителната административна мярка е извършило престъпление. Наличието на данни, обосноваващи предположението за извършено престъпление, са достатъчно основание по смисъла на закона за задържането му за срок от 24 часа. Този извод се подкрепя и от изложеното за целите на процесната ПАМ. По аргумент от чл. 22 ЗАНН, същата не представлява административно наказание, което да се налага за извършено престъпление и не предполага предварително да бъде установено извършването на такова.

От всичко изложено до тук, съдът намира, че са налице законовите изисквания да бъде извършена преценка по целесъобразност за упражняване на правомощието на полицейски орган по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за задържане на жалбоподателя - наличие на данни за извършено престъпление, при което тази преценка, е законосъобразна. Изложеното обосновава и извод за издаване на обжалваната заповед при спазване на материално-правните разпоредби и целта на закона - законосъобразност по чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

По изложените съображения, съдът счита, че не са налице основания по чл. 146 от АПК за обявяване нищожност или отмяната на Заповед за задържане на лице с рег. № 56 /06.11.2012 г., издадена от Д. С. Д. – инспектор при Главна дирекция „Национална полиция”, поради което жалбата срещу същата на А. П. следва да бъде отхвърлена.

Не е направено искане за присъждане на разноски и съдът не следва да се произнася. Водим от изложеното, Административен съд София град. Първо отделение, VII състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,

Р. И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П. от [населено място], против Заповед за задържане на лице с рег. № 56/06.11. 2012 г., издадена от инспектор при Главна дирекция „Национална полиция”.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протестиране пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: